

Arrest

**nr. 165 158 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KLOECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 mei 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 mei 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 18 juni 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 21 oktober 2015.

1.3. Op 28 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 oktober 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw gezin naar Rasht. In het jaar 1390 (Perzische kalender, stemt overeen met 2011-2012 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u met een opleiding voor toergids. Nadien werkte u als toergids voor verschillende reisbureaus in Iran. U begeleidde ook enkele reizen in Turkije, Maleisië en Spanje. Tijdens de opleiding raakte u bevriend met de zussen M.(...), Mi.(...) en Ma.(...). U had in uw kamer een foto van Jezus hangen omdat u het christendom leuk vond. U was er verder niet mee bezig en had geen specifieke bedoeling met de foto. Toen Mi.(...) en Ma.(...) bij u op bezoek kwamen en de foto opmerkten, wisten zij van uw interesse in het christendom. Aanvankelijk vertrouwden zij u nog niet. Na een tijdje spraken zij over hun geloof en schonken zij u een bijbel. Zij raadden u aan deze te lezen. Indien u tot het inzicht was gekomen dat het christendom het juiste geloof voor u was, nodigden zij u uit om mee te gaan naar een huiskerk. Begin 1391 (2012) ging u voor het eerst naar een huiskerk, in de woning van Sh.(...) en S.(...). De eerste zes maanden ging u slechts af en toe naar de huiskerk. Vanaf 1392 (2013-2014) bezocht u regelmatig de huiskerk. In de periode waarin u met het christendom kennismaakte was u mentaal onstabiel. U had geen vast werk en dus ook geen zekerheid. Toen u in de Bijbel begon te lezen, opende zich een wereld van verandering voor u. Eind 1392 (2014) werd u gedoopt door pastoor A.(...) M.(...) in de huiskerk. Na uw doopsel besloot u de huiskerkbijeenkomsten in uw appartement te laten doorgaan. U woonde samen met uw ouders en twee zussen in en gebouw met vier verdiepingen, waar jullie elk een eigen appartement hadden. Deze bijeenkomsten gingen wekelijks door in uw appartement, tenzij u op verplaatsing was voor uw werk. Uw ouders en zussen waren niet op de hoogte van deze huiskerkbijeenkomsten. Op 30/1/1394 (19 april 2015) belde M.(...) u op. U bevond zich op dat moment in Kerman voor uw werk. Zij vertelde u dat Mi.(...) en Ma.(...) opgepakt waren. Meteen daarna belde u naar huis. Er werd niet opgenomen. Vervolgens belde u uw tante die in de buurt van uw ouderlijke huis woont. Zij wist te vertellen dat de ordediensten bij u thuis waren binnengevallen en een huiszoeking hadden uitgevoerd. Daarbij werden verschillende persoonlijke bezittingen van u in beslag genomen. Uw vader en moeder werden meegenomen voor ondervraging. Uw moeder werd dezelfde dag vrijgelaten, uw vader pas de volgende dag. U nam contact op met een goede vriend van uw vader. Dezelfde dag nog begaf u zich naar zijn huis in Zahedan. Hij hielp u het land uit te vluchten. Op 9/2/1394 (29 april 2015) verliet u Iran. U reisde over land naar Karachi, Pakistan, van waaruit u op 20/2/1394 (10 mei 2015) via Istanbul naar Brussel vloog, in het bezit van een vervalst Frans paspoort dat uw foto bevatte. Op 12 mei 2015 diende u een asielaanvraag in België in. Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u minstens een lange gevangenisstraf. Uw familie wil bovendien niets meer met u te maken hebben in Iran. U hebt niets of niemand meer in Iran. In België bent u drie of vier keer naar de anglicaanse Sint-Bonifaciuskerk in Antwerpen.

U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje), kart-e-melli (nationale kaart, equivalent van een identiteitskaart), uw rijbewijs en uw badge als toergids.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat u sinds uw doopsel eind 1392 (2014) tot aan uw vertrek uit Iran begin 1394 (2015), dit is een periode van ruim een jaar, bijna wekelijks een huiskerkbijeenkomst zou hebben laten doorgaan in uw appartement zonder dat uw ouders en zussen die nochtans in hetzelfde gebouw woonden, hiervan iets gemerkt zouden hebben. U ging ermee akkoord dat er zeker 50 keer een dergelijke bijeenkomst bij u thuis doorging. U gaf aan dat uw ouders en zussen veronderstelden dat het collega's van u waren met wie u samen reizen of uitstappen voorbereidde (CGVS, blz. 15). Een dergelijke uitleg kan maar weinig overtuigen gelet op de bijna wekelijkse samenkomsten waarbij telkens een tiental mensen aanwezig waren. Voorts is het opmerkelijk dat u geen idee had waar pastoor A.(...) M.(...) zijn opleiding genoten had. Gelet op de lange periode dat u samen met hem de huiskerk bezocht zou hebben, is het opvallend dat u hier nooit naar gevraagd zou hebben (CGVS, blz. 14).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over het incident dat uw vluchtaanleiding vormde ernstig tekortschieten. Zo verklaarde u dat u van M.(...) had vernomen dat Mi.(...) en Ma.(...) werden opgepakt. Ook Sh.(...) en S.(...) werden gearresteerd (CGVS, blz. 7, 16). U wist echter niet wat er met de andere leden van de huiskerk gebeurd was. U contacteerde hen niet. U had immers schrik. Evenmin kon u zeggen door wie of naar waar uw ouders werden meegenomen. U vermoedde enkel dat het om agenten in burger ging. U kon ook geen duidelijkheid verschaffen over uw persoonlijke zaken die bij de huiszoeking in beslag genomen zouden zijn (CGVS, blz. 16-18).

Voorts kon u niet de minste informatie verschaffen over de (gerechtelijke) situatie voor u in Iran of over het lot van de andere leden van de huiskerk na uw vertrek. U verklaarde dat u geen contact meer hebt genomen met de leden van de huiskerk. U ziet er geen gevaar in voor uzelf, maar kan er zichzelf niet van overtuigen om te bellen omdat u nog niet bekomen bent van de schok die het incident voor u

veroorzaakte. Twee maanden geleden zou u contact hebben opgenomen met uw ouders, maar uw moeder wilde niet met u spreken. Met de vriend van uw vader die u hielp vluchten uit Iran nam u geen contact meer op (CGVS, blz. 17). Een dergelijke desinteresse in de situatie waarvoor u gevlucht bent, ondergraaft de geloofwaardigheid van u de door u beweerde problemen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven. Aldus kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familie elk contact met u heeft verbroken en dat u niets of niemand meer heeft in Iran (CGVS, blz. 22).

Verder moet worden opgemerkt dat uw religieuze activiteiten in België uitermate beperkt zijn. U verklaarde zichzelf als anglicaanse te beschouwen en gaf aan drie of vier keer naar de anglicaanse Sint-Bonifaciuskerk in Antwerpen geweest te zijn. De taalbarrière belet u om actief deel te nemen aan activiteiten van de religieuze gemeenschap (CGVS, blz. 18). Uw verklaring dat de diensten van de Sint-Bonifaciuskerk in het Nederlands werden gehouden, doet de vraag rijzen of u er ooit wel geweest bent, gelet op het feit dat de website van de kerk enkel in het Engels is opgesteld en deze duidelijk vermeldt dat ook de vieringen in het Engels gehouden worden. Hoe dan ook werkte u in Iran als toergids in het Engels. U bent de taal aldus goed machtig. Voorts verklaarde u dat de mensen van de kerk elkaar kennen. U voelt zich er niet thuis, temeer omdat u niet over een (permanente) verblijfsvergunning beschikt en de nodige middelen ontbeert om schenkingen te doen aan goede doelen. Daarom blijft u opzij staan. Nochtans mag u wel mag deelnemen (CGVS, blz. 18). Van iemand die verklaart al ruim een jaar actief christen te zijn geweest in Iran en gevlucht te zijn uit Iran wegens het gebrek aan religieuze vrijheid, kan verwacht worden dat zij, eenmaal in België, gebruikt maakt van haar religieuze vrijheid. Het is in deze context ook opvallend dat u er pas recent zou zijn achter gekomen dat de Iraanse man bij wie u reeds vijf maanden inwoont, ook christen is (CGVS, blz. 10). Hij gaat naar een – naar uw vermoeden – evangelische kerk in Antwerpen. U ging nog nooit met hem mee (CGVS, blz. 19). U begaf zich ook nog nooit naar een Iraanse kerk in België. U zou wel opzoeken hebben verricht op internet maar vond geen adres (CGVS, blz. 19). Dergelijke uitspraken zetten de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw religieuze beleving in België eens te meer op de helling.

Uw kennis van het christendom en van de Bijbel getuigen van een interesse in en van een studie van de Bijbel. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de beleving van uw religie zowel in Iran als in België, dient echter vastgesteld te worden dat deze niet kaderen in een geloofwaardige bekering van uw kant. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij bevestigen immers louter uw identiteit, nationaliteit en uw beroep als toergids. Deze elementen staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op haar eigen situatie, waarna zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster herhaalt vooreerst haar vluchtmotieven. Zij stelt dat zij aansluiting vond bij het christelijke geloof en dat zij zich aansloot bij een christelijke huiskerk. In 2014 werd zij tevens gedoopt. Blijkbaar werd verzoekster alsook de overige leden van de huiskerk betrap op het praktiseren van het christelijke geloof nu haar vrienden werden gearresteerd en er terzelfder tijd bij haar een huiszoeking heeft plaatsgevonden. Aangezien ook haar vader en moeder werden opgepakt voor verhoor, bracht verzoekster zowel zichzelf als haar familie in gevaar. Hierna diende zij te vluchten teneinde haar leven en dit van haar familie niet langer in gevaar te brengen. Verzoekster verklaart een gegronde vrees te hebben voor vervolging in haar land van herkomst, te meer nu zij effectief is bekeerd tot het christendom en er een zeer grote kans bestaat dat zij zal worden gearresteerd met minstens een zeer langdurige

gevangenisstraf tot gevolg. Het is bovendien ook mogelijk dat zij hiervoor de doodstraf zal krijgen. Ter staving van haar betoog verwijst zij naar het rapport *"The cost of Faith: persecution of Christian Protestants and converts in Iran"* van International Campaign for Human Rights van 2013 (stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift), waaruit ook moet blijken dat de Iraanse regering zich in de praktijk niet houdt aan de grondwettelijke bescherming die zij de christenen zou aanbieden, alsook naar de stukken 4 tot 9 toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit de vervolging van Iraniërs die het christendom aanhangen blijkt. Verzoekster meent op basis van de door haar bijgebrachte informatie te kunnen besluiten dat een al dan niet gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst ontegensprekelijk een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Verzoekster vervolgt dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat er kan worden getwijfeld aan de oprechtheid van haar bekering tot het christendom. Zij benadrukt dat zij tijdens haar interview inderdaad te goeder trouw verklaarde dat zij na haar doopsel in 2014 regelmatig huiskerkbijeenkomsten in haar woning organiseerden. Naar alle waarschijnlijkheid hebben haar ouders en zussen steeds verondersteld dat dit gezelschap collega's betroffen met wie zij samen reizen of uitstappen voorbereidde, aldus verzoekster, die stelt dat zij hierover alleszins nooit door haar familie werd aangesproken. Gelet op de risico's verbonden aan haar bekering tot het christendom alsook aan het houden van deze huiskerkbijeenkomsten, verkoos verzoekster dit ook zo te houden. Waarschijnlijk dachten haar ouders en zussen hier ook zo over. Tijdens de bewuste huiskerkbijeenkomsten werd er voornamelijk gebeden en gezongen. Verzoekster stelt dat zij niet met alle leden een even intiem contact had, en al zeker niet met de autoritaire figuur van de groep pastoor M., een man van middelbare leeftijd dewelke reeds vele jaren het christendom praktiseert. Het enkele feit dat zij niet zou weten waar deze man zijn opleiding heeft genoten betreft volgens verzoekster louter een detail dat de geloofwaardigheid van haar verhaal allerminst op de helling kan zetten. Verzoekster wijst er te dezen nog op dat zij tijdens haar interview een uitstekende kennis van de bijbel en het christelijke geloof tentoonspreidde. Zo kon zij correct benoemen uit welke delen de bijbel bestaat alsook dat het nieuwe testament uit 27 boeken bestaat waarvan de eerste vier evangelisten zijn en de andere 23 brieven en geschriften. Zij kon eveneens de vier evangelisten, de sacramenten en de verschillende stromingen binnen het christendom perfect benoemen. Tevens gaf zij correct weer wat de betekenis is van Pinksteren en waarom de heilige geest toen op de apostelen en de volgelingen neerdaalde. Tenslotte kon zij het 'onze vader' perfect reciteren.

Verzoekster voert voorts aan dat zij ook omtrent het incident dat uiteindelijk haar vluchtaanleiding vormde, correcte en geloofwaardige verklaringen aflegde. Het feit dat zij niet wist waar de zussen Mi. en Ma. precies werden vastgehouden hoeft naar mening van verzoekster geen verwondering op te wekken nu zelfs de eigen zus M. niet kon vertellen wat er precies met hen was gebeurd. Na het nieuws van Mi. en Ma. te hebben gehoord belde verzoekster eveneens naar Sh. en S. (zijnde broer en zus), doch via hun moeder diende zij te vernemen dat ook zij werden gearresteerd. Ook de moeder van Sh. en S. kon geen verdere details geven over wat er precies met haar kinderen was gebeurd, hetgeen enkel maar op de ernst van de situatie wijst. Op dat moment drong de ernst van de situatie tot verzoekster door en zette zij alles in het werk om een veilig onderkomen te vinden. Verzoekster laat gelden dat zij zeer angstig was en dat het haar niet wijs leek om nog verdere sporen achter te laten door nog de andere leden van de groep – al dan niet tevergeefs – te contacteren. Na deze cruciale telefoongesprekken contacteerde verzoekster een goede vriend van haar vader dewelke nabij Kerehan, zijnde de plaats waar zij zich op dat moment voor haar werk bevond, woonachtig is. Aldaar verzocht zij om hulp. Deze man heeft haar vervolgens in contact gebracht met een smokkelaar die haar kon helpen het land te ontvluchten. Verzoekster benadrukt dat zij na deze gebeurtenissen dan ook nooit meer is teruggekeerd naar haar huis in Rasht. Zij herhaalt dat zij zich op het moment van de arrestaties in Kerehan bevond, een stad dewelke zich op ongeveer 40 uren reizen van haar thuisstad Rasht bevindt. Zij betoogt dat het dan ook helemaal niet hoeft te verbazen dat zij de precieze omstandigheden van de arrestaties en de huiszoekingen, alsook door welke overheidsdiensten deze precies werden uitgevoerd, niet in detail kon weergeven. Zij was immers niet in persoon aanwezig. Bovendien diende zij het nieuws uitsluitend van derden te vernemen, derden dewelke zelf in het ongewisse verkeerden omtrent het lot van hun dierbaren. Nog minder hoeft het te verbazen dat zij niet precies kon aangeven welke van haar persoonlijke goederen er allemaal in beslag werden genomen, net omwille van het feit dat zij nooit meer naar haar woning in Rasht is kunnen terugkeren. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat zij na haar vlucht uit Iran slechts één keer heeft kunnen telefoneren met haar moeder. Uit dit telefoongesprek kon verzoekster afleiden dat haar familie zeer boos op haar is omwille van het gebeurde. Met haar vader heeft verzoekster tot op heden nog niet kunnen spreken. Zeer recent, nl. in de week van 16/11/2015, heeft verzoekster wel nog kunnen spreken met één van haar zussen. Ook haar zus was zeer ontzet door de gehele situatie. Zij is zeer angstig, zowel voor het lot van verzoekster als dat van haar ouders.

Van haar zus diende verzoekster immers te vernemen dat haar ouders om de 2 à 3 dagen telefoontjes en/of bezoeken van politiemannen in burger krijgen, dewelke steevast vragen naar haar huidige verblijfplaats. Deze mannen verschaffen zich tevens toegang tot de woning van haar ouders en zussen om te controleren of zij zich daar zou verschuilen. Haar familie verkeert tot op heden dan ook in een bijzonder moeilijke situatie, aldus verzoekster, die opwerpt dat dit gegeven dan ook genoegzaam aantoont dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op vervolging loopt.

Verzoekster laat voorts gelden dat zij zich naar de toekomst toe uiteraard meer wenst te verdiepen in haar nieuwgevonden geloof, dit met het oog op het verspreiden en het prediken ervan. Eens in België zocht zij naar eigen zeggen toenadering tot een Anglicaanse kerk in haar buurt, de Sint-Bonifaciuskerk te Antwerpen. Zij bezocht deze kerk reeds meermaals doch vindt maar weinig aansluiting bij de aldaar reeds gevestigde groep. De taalbarrière speelt hierin een grote rol doch ook het feit dat het grootste deel van de activiteiten van deze gemeenschap eruit bestaat geld in te zamelen voor allerlei goede doelen, activiteiten waaraan zij gelet op haar financieel zeer precare situatie, niet aan kan deelnemen, aldus verzoekster, die te dezen benadrukt dat zij wel alle richtlijnen van de Sint-Bonifaciuskerk te Antwerpen zoals deze vermeld staan op de website opvolgt. Dit houdt meer bepaald in dat zij in haar woning te Antwerpen dagelijks bidt, zowel in de ochtend, avond als de nacht. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat zij thans in Antwerpen woonachtig is bij de zoon van een vriend van de vriend van haar vader die haar Iran hielp te ontvluchten. Zij stelt dat zij in de woning van deze man een Bijbel heeft zien staan, waardoor ze op de hoogte werd gesteld van diens geloofsovertuiging. Deze man is evenwel evangelist, daar waar verzoekster anglicaanse is.

Verzoekster meent dat uit het globale verhaal duidelijk de oprechtheid van haar verhaal en haar nieuwe geloofsovertuiging naar voor komt. Zij wijst erop dat zij duidelijk te kennen gaf dat zij zich reeds in haar land van herkomst inliet met activiteiten die niet door het Islamitische regime getolereerd worden. Uit het feit dat zij de huiskerkbijeenkomsten frequent bijwoonde en ook uit het feit dat zij vervolgens werd gedoopt, blijkt dat zij thans deel uitmaakt van de christelijke gemeenschap. Zij herhaalt dat zij inderdaad een uitgebreide algemene kennis over het christelijk geloof en al haar vertakkingen vertoonde en meent dat dientengevolge onmogelijk kan getwijfeld worden aan de oprechtheid van haar verklaringen.

Tot slot wenst verzoekster te verwijzen naar artikel 9 EVRM. Dit artikel schrijft een vrijheid tot veranderen van godsdienst voor. Dit is een absoluut recht, wat niet aan beperkingen onderworpen kan worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de uiteenzetting onder het eerste middel en betoogt zij dat het voor haar gelet op het huidige Islamitische regime te Iran, waar de doodstraf heden nog steeds wordt uitgevoerd en personen met een andere geloofsbelijdenis dan deze van de doorsnee moslim gevisieerd worden in het justitiële systeem, onmogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst. Om deze reden is er tevens geen binnenlands vluchtalternatief. Zelfs indien, per impossibile, niet zou worden aangenomen dat zij een reëel risico op vervolging loopt overeenkomstig artikel 1 van de Conventie van Genève, dient men minstens in aanmerking te nemen dat zij in haar specifieke situatie het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, aldus verzoekster.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“The cost of Faith: persecution of Christian Protestants and converts in Iran”* van International Campaign for Human Rights van 2013, een uittreksel uit de Iraanse Grondwet, het artikel *“Iran’s Oppressed Christians”* van The New York Times van 14 maart 2014, het rapport *“Iran: Teachings, interpretations and knowledge of Christianity among non-ethnic Christians”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 maart 2014, het rapport *“Report: Iran: Christians and Converts”* van Landinfo Country of Origin Information Centre van 7 juli 2011, het artikel *“Iran vs. its people: Abuses against religious minorities”* van Georgetown journal of international affairs van 20 juni 2013, en een uittreksel uit Human Rights Council, *“Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran”* van 28 februari 2013.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het weinig waarschijnlijk is dat zij sinds haar doopsel eind 1392 (2014) tot aan haar vertrek uit Iran begin 1394 (2015), dit is een periode van ruim een jaar, bijna wekelijks een huiskerkbijeenkomst zou hebben laten doorgaan in haar appartement zonder dat haar ouders en zussen, die nochtans in hetzelfde gebouw woonden, hiervan iets gemerkt zouden hebben en haar uitleg dat haar ouders en zussen

veronderstelden dat het collega's van haar waren met wie zij samen reizen of uitstappen voorbereidde maar weinig kan overtuigen gelet op de bijna wekelijkse samenkomsten waarbij telkens een tiental mensen aanwezig waren, (ii) het, gelet op de lange periode dat zij samen met hem de huiskerk bezocht zou hebben, opmerkelijk is dat zij geen idee had waar pastoor A.M. zijn opleiding genoten had, (iii) haar verklaringen over het incident dat haar vluchtaanleiding vormde ernstig tekortschieten, zij in het bijzonder niet wist wat er met de andere leden van de huiskerk (behoudens Mi., Ma., Sh. en S., die blijkens haar verklaringen werden opgepakt) gebeurd was, zij evenmin kon zeggen door wie of naar waar haar ouders werden meegenomen en zij ook geen duidelijkheid kon verschaffen over de persoonlijke zaken die bij de huiszoeking in beslag genomen zouden zijn, (iv) zij niet de minste informatie kon verschaffen over de (gerechtelijke) situatie voor haar in Iran of over het lot van de andere leden van de huiskerk na haar vertrek, (v) daar aldus geen geloof meer kan worden gehecht aan de door haar uiteengezette vluchtmotieven, evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat haar familie elk contact met haar heeft verbroken en dat zij niets of niemand meer heeft in Iran, (vi) haar religieuze activiteiten in België uitermate beperkt zijn terwijl van iemand die verklaart al ruim een jaar actief christen te zijn geweest in Iran en gevlucht te zijn uit Iran wegens het gebrek aan religieuze vrijheid kan verwacht worden dat zij, eenmaal in België gebruik maakt van haar religieuze vrijheid en het in deze context ook opvallend is dat zij er pas recent zou zijn achter gekomen dat de Iraanse man bij wie zij reeds vijf maanden inwoont, ook christen is, (vii) haar kennis van het christendom en van de Bijbel getuigen van een interesse in en van een studie van de Bijbel doch gezien haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent de beleving van haar religie zowel in Iran als in België dient te worden vastgesteld dat deze niet kaderen in een geloofwaardige bekering van haar kant zodat er niet vanuit kan worden gegaan dat zij in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom en (viii) de door haar neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen daar ze louter haar identiteit, nationaliteit en haar beroep als toergids bevestigen, elementen welke niet ter discussie staan.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 oktober 2015 (CG nr. 1513603), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeksters relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.1. *In casu* betreft verzoeksters vermeende bekering het kernaspect van haar asielrelaas. Van verzoekster, die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van haar bekering tot het christendom, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij deze bekering ook aannemelijk kan maken. Na lezing van het administratief dossier dient echter te worden vastgesteld dat zij er middels haar verklaringen allerminst in slaagt aannemelijk te maken dat zij werkelijk oprecht christen is geworden.

2.5.1.1. Zo legt verzoekster naar het oordeel van de Raad ondoorleefde verklaringen af omtrent de wijze waarop haar interesse in het christendom is ontstaan en de manier waarop zij met haar nieuwe geloofsgenoten in contact is gekomen: *“Wanneer en hoe bent u met het christendom in aanraking gekomen? Ik vond het christendom altijd leuk. Natuurlijk dacht ik nooit dat het zo zou aflopen of dat ik mij zou bekeren. Mijn eerste contact met het christendom was toen ik de opleiding tot gids volgde. Daar leerde ik Mi. en Ma. kennen. zij gingen al naar een kerk. Via hen ben ik in aanraking gekomen. Hoe bent u te weten gekomen dat zij christen waren? Ik zei dat ik in mijn jonge jaren het christendom leuk vond. Daarom had ik een foto, een portret van Jezus in mijn kamer. Dat was gewoon zomaar, zonder enige bedoeling. Toen zij die foto bij mij zagen, wisten ze van mijn interesse. Maar in het begin vertrouwden ze mij nog niet. Na een tijdje hebben ze gezegd dat ik met hen mee mocht, indien ik dat wilde. (...) U zei dat u door Mi. en Ma. werd uitgenodigd. Naar waar werd u uitgenodigd? Zij gingen naar een huiskerk. Maar in het begin durfden zij niets tegen mij te zeggen. Nadat zij er zeker van waren dat ik interesse had, hebben ze mij uitgenodigd naar hun kerk. Hoe hebben zij zich daarvan vergewist? Toen ze mij konden vertrouwen, hebben zij over hun geloof gesproken. Zij hebben mij aangeraden om het boek te lezen. Als ik zelf tot de conclusie kwam dat dat het juiste geloof is voor mij, dan mocht ik met hen naar de kerk gaan omdat zij zelf christen waren. Over welk boek spreekt u? Zij hebben mij een heilig boek gegeven. Wanneer hebben zij u dat gegeven? Dat was in het jaar 1391 dat zij mij konden vertrouwen.”*

(administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Verzoekster, die naar eigen zeggen uit een traditionele familie komt (administratief dossier, stuk 5, p. 11), slaagt er vooreerst allerminst in te overtuigen waar zij beweert dat zij sinds haar kindertijd een portret van Jezus in haar kamer had hangen, "gewoon zomaar, zonder enige bedoeling". De reden die zij hiervoor opgeeft, namelijk dat zij het christendom altijd leuk vond, is nietszeggend en niet van die aard om een daadwerkelijke interesse in het christendom aannemelijk te maken. Gelet op het feit dat de Iraanse autoriteiten streng optreden tegen Protestantse bekeerders en bekeerlingen, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, kan bovendien in alle redelijkheid worden aangenomen dat Mi. en Ma. er zich terdege van zouden hebben vergewist dat verzoekster openstond en ontvankelijk was voor een introductie in hun geloof vooraleer haar hierover aan te spreken. Hoe zij zich hiervan hebben vergewist is evenwel niet duidelijk daar verzoekster ook hier niet verder komt dan de nietszeggende verklaringen "*nadat zij er zeker van waren dat ik interesse had*" en "*toen zij mij konden vertrouwen*", waarmee zij er opnieuw niet in slaagt de Raad te overtuigen.

2.5.1.2. Ook verzoeksters verklaringen over haar doopsel zijn naar het oordeel van de Raad oppervlakkig: "*Werd u gedoopt in Iran? Hebt u een geloofsbelijdenis afgelegd? Ik werd gedoopt. (...) Kan u mij uw doopsel beschrijven? Toen ik besloot om christen te worden, werd geregeld dat ik in onze huiskerk, bij S.(...) gedoopt werd. Ik droeg witte kledij. De pastoor heette A.(...). Hij vroeg mij mijn handen op mijn borst te leggen. Ik begon te bidden. Dan hebben ze mij in een bad in hun badkamer ondergedompeld.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14). Verzoekster legt overigens niet het minste begin van bewijs voor waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk werd gedoopt.

2.5.1.3. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat na haar doopsel de huiskerkbijeenkomsten bij haar thuis doorgingen (administratief dossier, stuk 5, p. 12-15). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel bij in diens oordeel dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster sinds haar doopsel eind 1392 (2014) tot aan haar vertrek uit Iran begin 1394 (2015), dit is een periode van ruim een jaar, bijna wekelijks een huiskerkbijeenkomst zou hebben laten doorgaan in haar appartement zonder dat haar ouders en zussen, die nochtans in hetzelfde gebouw woonden, hiervan iets gemerkt zouden hebben. Verzoekster herhaalt haar eerdere verklaring dat naar alle waarschijnlijkheid haar ouders en zussen steeds verondersteld hebben dat dit gezelschap collega's betroffen met wie zij samen reizen of uitstappen voorbereidde. Zij gaat hiermee evenwel voorbij aan de terechte opmerking in de bestreden beslissing dat een dergelijke uitleg maar weinig kan overtuigen gelet op de bijna wekelijkse samenkomsten waarbij telkens een tiental mensen aanwezig waren. Dit klemt des te meer daar uit verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor en de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat er tijdens de bewuste huiskerkbijeenkomst voornamelijk werd gebeden en gezongen: "*Het begon altijd met een gebed. Dan speelden wij liedjes. Wij zongen.*" Bovendien verklaarde verzoekster "*Soms bleven wij lang en aten samen een middag- of avondmaal*" en "*Het was minstens één keer per week, soms was er een feest of een gelegenheid. Dan werd het twee keer per week dat wij bijeenkwamen. Het duurde meestal twee, twee en een half uur. Soms duurde het langer als iedereen bleef eten, vier tot vijf uur*" (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). Gelet op de frequentie en de duur van de bijeenkomsten, het feit dat steeds hetzelfde groepje personen aanwezig was en het feit dat er tijdens de bijeenkomsten veelvuldig werd gezongen, hetgeen verzoeksters familie bezwaarlijk kan zijn ontgaan, kan niet in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeksters ouders en zussen ruim een jaar lang in de overtuiging zouden zijn geweest dat de bijeenkomsten in verzoeksters appartement werkgerelateerd waren en dat zij haar nooit zouden hebben gevraagd wie haar bezoekers waren en wat het doel van deze bijeenkomsten was. Dit alles klemt des te meer daar verzoekster tijdens het gehoor verklaarde dat haar jongste zus misschien vermoedens had wat er in haar appartement gebeurde omdat zij "*op de een of andere manier de blijde boodschap aan het doorgeven was.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 15).

2.5.1.4. Ook verzoeksters uitermate beperkte religieuze activiteiten in België staven het besluit dat zij niet aannemelijk maakt werkelijk oprecht tot het christendom te zijn bekeerd. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld als volgt: "*(...) U verklaarde zichzelf als anglicaanse te beschouwen en gaf aan drie of vier keer naar de anglicaanse Sint-Bonifaciuskerk in Antwerpen geweest te zijn. De taalbarrière belet u om actief deel te nemen aan activiteiten van de religieuze gemeenschap (CGVS, blz. 18). Uw verklaring dat de diensten van de Sint-Bonifaciuskerk in het Nederlands werden gehouden, doet de vraag rijzen of u er ooit wel geweest bent, gelet op het feit dat de website van de kerk enkel in het Engels is opgesteld en deze duidelijk vermeldt dat ook de vieringen in het Engels gehouden worden. Hoe dan ook werkte u in Iran als toergids in het Engels. U bent de taal aldus goed machtig. Voorts verklaarde u dat de mensen van de kerk elkaar kennen. U voelt zich er niet thuis, temeer omdat u niet over een (permanente)*

verblijfsvergunning beschikt en de nodige middelen ontbeert om schenkingen te doen aan goede doelen. Daarom blijft u opzij staan. Nochtans mag u wel mag deelnemen (CGVS, blz. 18). Van iemand die verklaart al ruim een jaar actief christen te zijn geweest in Iran en gevlucht te zijn uit Iran wegens het gebrek aan religieuze vrijheid, kan verwacht worden dat zij, eenmaal in België, gebruikt maakt van haar religieuze vrijheid. Het is in deze context ook opvallend dat u er pas recent zou zijn achter gekomen dat de Iraanse man bij wie u reeds vijf maanden inwoont, ook christen is (CGVS, blz. 10). Hij gaat naar een – naar uw vermoeden – evangelische kerk in Antwerpen. U ging nog nooit met hem mee (CGVS, blz. 19). U begaf zich ook nog nooit naar een Iraanse kerk in België. U zou wel opzoeken hebben verricht op internet maar vond geen adres (CGVS, blz. 19). Dergelijke uitspraken zetten de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw religieuze beleving in België eens te meer op de helling.” Verzoekster komt in voorliggend verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen in dit verband, waarmee zij niet vermag voorgaande vaststellingen en overwegingen te ontcrachten. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze het gegeven dat verzoekster de nodige financiële middelen ontbeert om schenkingen te doen aan goede doelen, haar zou moeten beletten om als vrijwilliger deel te nemen aan activiteiten van de kerk.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeksters verklaringen over het incident dat haar vluchtaanleiding vormde ernstig tekortschieten: *“Zo verklaarde u dat u van M.(...) had vernomen dat Mi.(...) en Ma.(...) werden opgepakt. Ook Sh.(...) en S.(...) werden gearresteerd (CGVS, blz. 7, 16). U wist echter niet wat er met de andere leden van de huiskerk gebeurd was. U contacteerde hen niet. U had immers schrik. Evenmin kon u zeggen door wie of naar waar uw ouders werden meegenomen. U vermoedde enkel dat het om agenten in burger ging. U kon ook geen duidelijkheid verschaffen over uw persoonlijke zaken die bij de huiszoeking in beslag genomen zouden zijn (CGVS, blz. 16-18).”*

Verzoekster herhaalt dat zij angstig was en stelt dat het haar niet wijs leek om nog verdere sporen achter te laten door nog de andere leden van de groep – al dan niet tevergeefs – te contacteren. Zij overtuigt hiermee evenwel andermaal niet. Zo kan worden aangenomen dat verzoekster angstig was nadat zij had vernomen dat vier leden van de huiskerk werden gearresteerd, kan tevens worden verwacht dat zij bezorgd zou zijn om haar andere geloofsgenoten en dat zij hen aldus zou contacteren om hen van de arrestaties op de hoogte te brengen en hen te verwittigen dat ook zij mogelijks gevaar lopen. Dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen, roept de nodige vraagtekens op en doet opnieuw twijfels rijzen bij de waarachtigheid van haar relaas.

Dat zij niet kan zeggen door wie of naar waar haar ouders werden meegenomen en zij evenmin duidelijkheid kan verschaffen over haar persoonlijke zaken die bij de huiszoeking in beslag genomen zouden zijn, verklaart verzoekster door het feit dat zij hierbij zelf niet in persoon aanwezig was, zij het nieuws uitsluitend via derden diende te vernemen en zij na de gebeurtenissen nooit meer is teruggekeerd naar haar huis in Rasht. Bovendien had zij na haar vlucht uit Iran nauwelijks contact met haar familie, die zeer boos is op haar omwille van het gebeurde. Deze uitleg kan verzoeksters verregaande onwetendheid echter allerminst vergoelijken. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij na de gebeurtenissen is gevlucht naar de beste vriend van haar vader, die in Zahedan woonde. Deze man, die verzoekster nadien tevens hielp te vluchten, zou via gemeenschappelijke vrienden contact hebben opgenomen met verzoeksters vader. Via deze weg weet verzoekster dat haar moeder reeds dezelfde dag en haar vader de dag nadien weer werden vrijgelaten (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8 en p. 17). Verzoekster moet dan ook in staat worden geacht om via deze persoon gedetailleerde informatie te verkrijgen over de precieze omstandigheden van de huiszoeking en de arrestaties van haar ouders. Dat zij aldus dergelijke informatie ontbeert, doet opnieuw in ernstige mate afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ernstig kan worden getwijfeld aan verzoeksters bewering als zou haar familie alle contacten met haar hebben verbroken. Zij verklaarde immers ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij na haar aankomst in België contact heeft opgenomen met haar familie, die haar in contact heeft gebracht met S.N., de man bij wie verzoekster thans inwoont en die blijkens haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken een kennis van de familie is (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal wijzigde verzoekster haar verklaringen in dit verband en stelde zij dat het via de vriend van haar vader was – de man die haar had geholpen Iran te ontvluchten – dat zij in contact is gekomen met S.N.. Zij ontkende hierbij uitdrukkelijk dat S.N. een vriend van de familie is (administratief dossier, stuk 5, p. 10).

2.5.3. Tot slot relativeert ook verzoeksters gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over haar (gerechtelijke) situatie in Iran en over het lot van de andere leden van de huiskerk na haar vertrek, de

door haar geschetste vrees. De Raad benadrukt dat van verzoekster kan verwacht worden dat zij al het mogelijke doet om actuele informatie te bekomen die haar relaas kan ondersteunen. Dergelijke actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door haar geschetste vrees correct te kunnen inschatten en haar eventuele nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Dat verzoekster hiertoe niet de minste inspanning heeft geleverd, zoals correct wordt toegelicht in de bestreden beslissing, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. De blote bewering in het verzoekschrift dat verzoekster zeer recent, namelijk in de week van 16 november 2015, wel nog heeft kunnen spreken met één van haar zussen en dat zij van haar zus diende te vernemen dat haar ouders om de 2 à 3 dagen telefoontjes en/of bezoeken van politiemannen in burger krijgen, dewelke steevast vragen naar haar huidige verblijfplaats, en dat deze mannen zich tevens toegang tot de woning van haar ouders en zussen verschaffen om te controleren of zij zich daar zou verschuilen, doet niets af aan het voorgaande. Dat verzoekster pas nadat zij geconfronteerd werd met een negatieve beslissing in staat zou zijn geweest om haar familie te contacteren, kan immers niet in alle ernst en redelijkheid worden aangenomen.

2.5.4. Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het louter volharden in haar asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het aanhalen van informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen oordeelt de Raad dat *in casu* geen sprake is van een doorgedreven religieuze overtuiging en een daadwerkelijke bekering. Dat verzoekster tijdens het gehoor een uitstekende kennis van de Bijbel en het christelijke geloof tentoonspreidde, getuigt slechts van een grondige studie van harentwege en kan aldus geen afbreuk doen aan dit besluit. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing dient, gelet op verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen omtrent de beleving van haar religie zowel in Iran als in België, immers te worden besloten dat haar kennis van het christendom en van de Bijbel niet kadert in een geloofwaardige bekering van haar kant. De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van christenen en bekeerlingen in Iran is dan ook niet dienend en ook de schending van artikel 9 EVRM, dat het recht op godsdienstvrijheid waarborgt, wordt niet dienstig aangevoerd.

2.5.5. Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster uiteengezette vluchtmotieven, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar bewering dat haar familie elk contact met haar heeft verbroken en dat zij niets of niemand meer heeft in Iran. Deze bewering wordt overigens tevens ondergraven door verzoeksters verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij na haar aankomst in België contact heeft opgenomen met haar familie, die haar in contact heeft gebracht met S.N., de man bij wie zij thans inwoont en die blijkens haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken een kennis van de familie is (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vraag 10), alsook door de uiteenzetting in het verzoekschrift waaruit moet blijken dat in ieder geval het contact met een van haar zussen is hersteld.

2.5.6. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kunnen de door verzoekster neergelegde documenten de appreciatie van haar asielaanvraag niet wijzigen daar ze louter haar identiteit, nationaliteit en haar beroep als toergids bevestigen, elementen welke niet ter discussie staan.

2.5.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd of gevisieerd door haar autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er actueel in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS